ION BAIESU

# Puterea dragostei

PERSONAJELE :

---

TATĂL — 40—50 ani

FATA — 16 ani

EL — fără vîrstă

() începere oarecare. Tatăl se plimbă îngîndurat. Apoi devine neliniștit. Își frînge mîinile.

TATĂL : De ce întîrzie fiica mea ? De ce ? I-am dat voie să meargă la un film despre orfani, întrucît ea însăși este orfană de mamă. De cînd a plecat au trecut patru ore și un sfert. Este posibil ca un film despre orfani să dureze patru ore și un sfert ? *(Pauză.)* S-ar putea să fie posibil. Pe vremea cînd eram eu tînăr, adică între prima și a doua conflagrație mondială, filmele durau obligatoriu mai puțin de o oră, fie că erau drame, fie că erau comedii. Pe-atunci toate filmele erau scurte. Fie că erau cu Stan și Bran sau cu Greta Garbo, nu durau mai mult de o oră. Astăzi nu mai există, practic, nici un fel de îngrădiri pentru regizori. Cel puțin în ceea ce privește durata filmelor. În America s-a și stabilit un record în acest sens. În sensul că un regizor a făcut un film de opt ore și jumătate. Nici publicul nu s-a lăsat mai prejos : un spectator a vizionat într-o săptămînă șaptezeci și două de filme, fără să adoarmă la nici unul. Bineînțeles, avea hrană rece la el. *(Pauză.)* De ce întîrzie fiica mea ? E pentru prima oară cînd o las în oraș singură. Singură și lipsită de experiență. De obicei mergeam eu cu ea la filme, pentru a-i explica conținutul lor, dar astăzi mi-a zis : „Tată, lasă-mă să ies singură în

viaţă !“ *(Pauză.)* De ce ? Probabil simţea nevoia de independenţă. La un moment dat, copiii simt nevoia să ia viaţa în piept. Eu însumi, la cinci ani şi jumătate, am plecat de-acasă pentru a-mi cîştiga singur pîinea. La zece ani, deja, eram brutar. *(Pauză.)* Nimic mai cumplit pentru un tată, decît să-şi aştepte o fiică întîrziată. Gînduri dintre cele mai crunte îl pot fulgera din toate direcţiile : dacă a călcat-o o maşină, dacă a asasinat-o un asasin, dacă a ademenit-o un escroc sentimental, dacă a... Există o sumedenie de ipoteze, care de care mai tragice.

FATA *(intră, gîfîind)* : Tată, iartă-mă ! Am întîrziat !

TATĂL : Dar ce s-a întîmplat, draga mea ?

FATA : Tată, am fost la cinema şi acolo, în timpul filmului, s-a aşezat lîngă mine o persoană... Adică un tînăr... un băiat...

TATĂL : Şi ?

FATA : M-am îndrăgostit de el.

TATĂL : Dumnezeule ! Presimţirile nu m-au înşelat ! Cum te-ai îndrăgostit ? Pe întuneric ?

FATA : Nu. Pe întuneric l-am cunoscut. Apoi, după film, ne-am plimbat prin parc, iar în timpul plimbării m-am îndrăgostit.

TATĂL : Atît de brusc ?

FATA : Da, atît de brusc, că nici nu mi-am dat seama. Adică, la un moment dat, în timp ce-i vorbeam şi mă uitam la el, am simţit cum mi se îngreuiază întreaga fiinţă de atîta fericire cîtă era în mine. Eram atît de îndrăgostită şi de fericită încît abia îmi mai puteam tîrî picioarele. „Doamne, ce sentiment cumplit este dragostea !“, îmi şoptea o voce interioară. Pe urmă... Tată, să nu te sperii : ne căsătorim !

TATĂL : Vă căsătoriţi ?

FATA : Da. Bineînţeles.

TATĂL : Dumnezeule ! Dar cum a fost posibil ?

FATA : Tată, nu pot să-ţi spun mai mult. Tu ştii foarte bine că sentimentul e inefabil şi că nici poeţii nu au curajul să-l descrie în amănunt.

TATĂL : Da, da, te înţeleg. Dar cine este tipul ? Cum arată ? Pot să-l văd şi eu ?

FATA : Bineînțeles. E aici, la ușă. A venit cu mine *(Tatăl se așază pe un scaun. Evenimentul l-a istovit. Fata iese și se întoarce imediat cu El. E o ființă care arată cît se poate de ciudat : atît de ciudat încît nici nu poate fi descrisă).* Tată, el e !

TATĂL *(după ce-l studiază cu privirea, îndelung)* : El e ?

FATA : Da, el e. Cum ți se pare ? Nu-i așa că e nostim ?

TATĂL *(vizibil deranjat)* : Da, s-ar putea să fie nostim. Cîți ani are ?

FATA : Cîți ani are ? Nu știu. Nu l-am întrebat. (Către El.) Cîți ani ai ?

EL *(înainte de a vorbi, are un tic : bîțîie o mînă, închide un ochi, înalță o sprînceană, își mișcă o ureche)* : Nu știu.

TATĂL *(uluit)* : Nu știe ?! Nu știe cîți ani are ? Extraordinar !

FATA : Tată, dar ce contează vîrsta ?! De ce te formalizezi ?

TATĂL *(continuînd să-l studieze pe tînăr)* : Ai dreptate, vîrsta nu contează. Dar sînt atîtea altele care contează. Contează dacă are o meserie, dacă are un serviciu. Tu nu-ți cîștigi încă pîinea singură, va trebui să te întrețină. Iartă-mă că te aduc cu picioarele pe pămînt și întreabă-l dacă-ți poate asigura o pîine zilnică. Întreabă-l.

FATA : Întrebarea e penibilă, tată. Eu nici nu mănînc pîine.

TATĂL : Nu-i vorba de pîine ca pîine concretă, ci de pîinea existențială !

FATA *(către EL)* : Tata te întreabă dacă poți să-mi asiguri pîinea existențială.

EL *(după ce-și îndeplinește ticul)* : Ce e aceea pîine ?

TATĂL *(consternat)* : Dacă nu știe ce e aceea pîine, este limpede că nu știe nici cum se cîștigă.

FATA : Tată, dar ce importanță are asta din moment ce ne iubim ? De ce cobori acest sentiment sublim pînă la pîine ? Crezi că Romeo și Julieta, în clipele lor sublime, se gîndeau la pîine ?

TATĂL : Te rog, fără exemple din literatură ! Dacă vrei să lucrăm cu exemple, ia-le din viață ! Ca să nu mai spun că părinții lui Romeo și ai Julietei erau

putrezi de bogați ! Dar tu ? Tu nu ai o situație, el nu are o situație. Tu nu ți-ai terminat școala. El și-a terminat-o ? *(Către El.)* Ți-ai terminat școala ?

EL : Ce este aceea școală ?

TATĂL : Școala este acel loc unde copiii și tinerii merg să învețe tot felul de lucruri folositoare pentru viață. *(Către fată).* Fii atentă, nu știe nici ce este aceea școală. Te-ai pricopsit cu cel mai mare derbedeu din lume. Nu sînt de acord cu această căsătorie nici dacă mă tai în bucăți. Dă-i de înțeles că doresc să plece imediat din casa mea. Imediat !

FATA : Tată, de atîtea ori mi-ai vorbit cu ură și indignare despre cei ce, în decursul vremurilor, au persecutat sentimentele nobile, cum ar fi, de pildă, sentimentul de dragoste, încît acum nu te mai recunosc. De ce ne persecuți ? Ne iubim și vrem să ne căsătorim.

TATĂL *(desperat)* : Să vă căsătoriți ?! Dar cum v-a venit această crîncenă idee ?

FATA : Simplu. Mi-am dat seama de la prima privire că m-am îndrăgostit de el lulea...

TATĂL : Cum adică lulea ?

FATA : Nu știu. Există o astfel de expresie. Vine, probabil, de la faptul că atunci cînd te aprinzi de dragoste începi să scoți fum ca o lulea.

TATĂL : Și tu scoteai fum ?

FATA : Nu, tată, nu scoteam nimic, dă-o naibii de expresie ! Ascultă mai departe.

TATĂL : Ascult. Ard și scot fum de curiozitate.

FATA : Deci, cînd mi-am dat seama că m-am îndrăgostit de el ca o... îndrăgostită, l-am întrebat dacă n-ar fi de acord să ne căsătorim.

TATĂL : Tu i-ai făcut propunerea ?

FATA : Eu.

TATĂL : Dar e scandalos ! O fată să ceară un băiat în căsătorie ! E sfîrșitul lumii !

FATA : Hai, tată, nu te formaliza ! Ce importanță are cine pe cine cere ! Doar nu sîntem în Evul Mediu.

TATĂL *(oripilat)* : Abia acum observ că e îmbrăcat în pantaloni scurți. Extraordinar ! Să vii în casa vii-

toarei soții ca să ceri asentimentul părinților în pantaloni scurți ! Individul e nebun !

FATA : Tată, dar ce contează cum e îmbrăcat ? O colegă a mea de la școala de cultură generală a fost cerută în căsătorie de unul în frac, și ce folos ! S-au despărțit după două zile din pricina unor defecțiuni fizice și de caracter. Dă-mi voie să continui.

TATĂL : Poftim. Din clipa asta mă aștept la orice.

FATA : Deci l-am întrebat dacă n-ar fi de acord să ne căsătorim, iar el a dat din cap așa. *(Către El.)* Dă din cap ! *(El dă din cap, aprobator.)* Așa a făcut. Adică a fost de acord.

TATĂL *(interzis)* : Bravo !

FATA : Atunci ce faci ? Ne dai consimțămîntul sau nu ne dai ?

TATĂL : Și dacă nu vi-l dau ce se întîmplă ?

FATA : Nu se întîmplă nimic, pentru că noi tot ne căsătorim. Din moment ce ne iubim, nimic nu ne mai poate sta în cale. Nici chiar tu.

TATĂL : Nici chiar eu ?

FATA : Nici chiar tu. De-abia acum îmi dau seama că orice femeie îndrăgostită devine o fiară, capabilă de orice. Tată, împacă-te cu ideea că acest om va fi soțul meu.

TATĂL *(îngîndurat)* : Om... Dar acest tînăr nu mi se pare a fi un om ! Scuză-mă că ți-o spun, draga mea.

FATA : În ce sens ?

TATĂL : În sensul că nu arată și nu se comportă ca un om. Nu știe ce vîrstă are, nu știe ce e aceea o pîine, o școală... L-ai întrebat dacă are părinți ? Să nu fie și el orfan.

FATA : Tată, cînd era să-l întreb atîtea lucruri ? Abia ne-am cunoscut ! O să-l întreb mai tîrziu.

TATĂL : În afară de asta, nici nu mi se pare prea normal. Uite, partea stîngă e mai sus decît partea dreaptă, iar partea dreaptă e mai jos decît partea stîngă.

FATA : Așa stă el... E o chestie de obișnuință, nu e un defect. Iar mie mi-e drag chiar și cu acest defect. Cîte femei superbe nu au iubit, pătimașe, bărbați fără o mînă, un picior, o ureche, un nas sau o gură.

Crezi că Napoleon era mai frumos decît el ? Nu era. Iar Josefina a murit de dorul lui.

TATĂL : Nu știu, nu știu ce să mai cred, draga mea. Mi-e foarte greu să-ți dau consimțămîntul. Aș fi preferat să stau de vorbă cu el un anumit timp între patru ochi. Deși nu știu ce se poate vorbi cu un astfel de individ picat din cer. *(Către El.)* Cum te cheamă ? *(Acesta nu răspunde.)* De unde ești ? Din ce localitate ? *(Nici un răspuns.)* Din ce țară ? De pe ce continent ?

FATA : Tată, de ce strigi așa la el ?

TATĂL : Cum să nu strig cînd nici nu știu măcar de unde e ?! L-ai întrebat de unde e ?

FATA : Nu.

TATĂL : De ce ?

FATA : Pentru că știu de unde e. Nu e de aici.

TATĂL : Dar de unde e ?

FATA : De departe. De sus.

TATĂL : De unde de sus ? Din cer ?

FATA : Exact. A venit de pe altă lume. *(Confidențial.)* De pe altă planetă.

TATĂL *(se sperie îngrozitor)* : Dumnezeule ! E un... extraterestru ?

FATA : Da.

TATĂL *(în panică)* : Mi s-au înmuiat picioarele. Mi-e o frică de-a dreptul animalică. Scoate-l repede afară din casă ! Fac infarct ! Ție nu ți-e frică ?

FATA : Nu. E așa de blînd, că n-ai de ce să te sperii. Eu l-am și mîngîiat.

TATĂL *(oripilat)* : L-ai mîngîiat ?!

FATA : Da, i-am mîngîiat o mînă, în treacăt, și-am simțit cum vibrează de emoție și cum i se umplu ochii de lacrimi. Faptul că știe să plîngă de emoție m-a copleșit. Înseamnă că au o calitate comună cu noi : sînt umani. Adică buni și duioși. Uite ce ochi superbi are și cum strălucesc ca niște licurici. Au o lumină atît de curată și diafană, o lumină pură și saturată de liniștea eternă a spațiilor infinite... Tată, în aceste clipe simt o nevoie nebună să-i sărut lumina ochilor.

TATĂL : Dragă, stăpînește-te !

FATA : Plus că e grozav de inteligent. În cinci minute l-am învățat o sută de cuvinte și peste douăzeci de obiceiuri pămîntene. Ca să nu-ți mai spun că are și umor.

TATĂL *(perplex)* : Umor ?!

FATA : Da. Cînd a văzut cum se sărutau doi inși pe ecran și alți doi în fața noastră, adică doi spectatori, mi-a spus, melancolic : „Chiar atît de rapidă este influența pe care o au asupra voastră arta și cultura ?“

TATĂL : Nu văd unde este umorul. *(Concesiv și speriat.)* Oricum, înseamnă că e cît de cît inteligent dacă a făcut o astfel de remarcă. Dar nu l-ai întrebat de pe ce planetă vine ?

FATA : De pe o planetă care nu are încă un nume. Are numai un număr.

TATĂL : Aha !

FATA : Nici el nu are nume. Are tot un număr. Treizeci și cinci de mii patru sute douăzeci și trei.

TATĂL : Și tu așa o să-l strigi ?

FATA : Bineînțeles. O să-mi fie greu la început, dar o să mă obișnuiesc. Cînd o să-l mîngîi, am să-i spun numai ultimele două cifre.

TATĂL *(către El, prudent)* : La loc, tinere ! La loc ! *(Acesta se așază timid.)* Poate i-o fi foame. Dar ce-am putea să-i oferim de mîncare ? La ei poate mănîncă altceva, au altfel de alimente.

FATA : Mi-a spus că mîncarea lor preferată este mercurul.

TATĂL : Atunci sparge termometrul.

FATA : Mai tîrziu. Încă nu e ora mesei. Acum să mai stăm de vorbă.

TATĂL *(se așază)* : Da, să mai stăm de vorbă. *(Timid.)* Cum e pe la voi ?

EL *(sec)* : Normal.

TATĂL : Ca și la noi. *(Face un efort vizibil ca să închege o conversație.)* Oamenii... vreau să spun ființele de la voi... ce ocupații principale au ? Adică în timpul serviciului și în timpul liber. Ce fac ?

EL : Depinde.

TATĂL : Exact ca la noi. *(Pauză.)* Din punct de vedere fizic observ că arătați aproximativ ca și noi. Dar sîn-

teți tot mamiferi ? Adică copiii cine-i naște : femeia sau bărbatul ?

EL : Depinde cine are timp.

TATĂL : Înseamnă că sînteți mult mai emancipați decît noi. La noi numai femeile sînt obligate să nască. Ele au mai mult timp liber, mai mult... *(Pauză jenantă.)* Probabil că și în materie de distracții sînteți mai evoluați ca noi. Am citit undeva că pe o anumită planetă ființele respective au pastile pentru toate cele șapte arte. Dacă vor să vadă un film, iau o pastilă, închid ochii și văd filmul în ei înșiși. Dacă vor să vadă o piesă de teatru sau să citească o carte, iau o pastilă. La fel și cu muzica, artele plastice etc. Și la voi e tot cu pastile ?

EI : Nu. La noi e cu prafuri.

TATĂL : Același lucru. Dar care sînt relațiile dintre părinți și copii ? Ascultă copiii sfaturile părinților, au respect față de cei care i-au născut și crescut ? Te întreb aceste lucruri deoarece tot în cartea de care am pomenit scria că pe respectiva planetă copiii se nasc mai inteligenți și mai înțelepți decît părinții lor și că, pe măsură ce îmbătrînesc, părinții primesc educație din partea copiilor. De pildă, cînd vor să se căsătorească, copiii, la voi, cer și ei consimțămîntul părinților ?

EL : Nu. Invers.

TATĂL *(uluit)* : Invers ?! Adică părinții cer consimțămîntul copiilor ? Foarte interesant. Foarte interesant. Totuși, aș vrea să te întreb ceva : ce se întîmplă în cazul în care părinții se decid să se căsătorească înainte de a se naște copiii ?

EL : Nimic.

TATĂL : Adică nu se întîmplă nimic ? Perfect. Totuși, care trăiesc mai mult : părinții sau copiii ?

EL : La fel.

TATĂL : Perfect. Dar dacă, după cîte am înțeles, nu aveți școli, de unde acumulați învățătura necesară pentru viață ?

EL : Ne naștem cu ea.

TATĂL : Perfect ! Excelent ! Asta ar trebui să facem și noi.

FATA : Tată, exagerezi cu întrebările. O să creadă că îi iei pur și simplu un interogatoriu.

TATĂL : Bine, dar doresc să-l cunosc și eu cît de cît înainte de a vă da consimțămîntul. Ți-am spus că sînt extrem de îngrijorat de intenția ta de a te căsători cu acest tînăr de pe altă planetă. Ce știm noi despre el ? Nu știm nimic. Va rămîne el aici sau vei pleca tu cu el ?

FATA : Cred că o să stăm acolo și o să ne facem vacanțele aici. Adică vom avea cetățenie dublă.

TATĂL : Totuși, după părerea mea, nu vă va fi ușor să conviețuiți. Tu pămînteană, adică cu o anumită construcție biologică, și el avînd cu totul alta... Tu ai băut lapte, el a băut mercur... Ce fel de copii veți naște ?

FATA : Niște copii mai speciali.

TATĂL : Întrebarea este cît vor fi de speciali. Adică nu vor fi anormali ?

FATA : Anormali din punctul cui de vedere ?

TATĂL : Din punctul nostru. Închipuie-ți ce va spune lumea, ce bîrfe se vor scorni prin tot cartierul. Că te-ai căsătorit cu primul venit de pe o altă lume. Ce explicație le voi da eu vecinilor ?

FATA : O explicație foarte simplă și normală : că m-am căsătorit cu el pentru că îl iubesc.

TATĂL : Dar de ce nu iubești unul de aici, de la noi, de ce te-ai îndrăgostit de el ?

FATA : Tu știi foarte bine că încă din copilărie eu purtam în mine un sentiment cosmic, o vocație de universalitate. La doi ani m-am urcat pe acoperiș, la patru ani citeam în stele, iar la zece am luat lecții de levitație, simțeam permanent nevoia să zbor, am fost parașutistă și planoristă, deci am destule antecedente. În afară de asta, trebuia ca, odată și-odată cineva de aici de la noi să se căsătorească cu cineva de acolo, de la ei. Tată, voi fi pioniera căsătoriilor interplanetare, a înfrățirii cosmice, voi naște o nouă specie umană, voi intra în manuale și dicționare, de ce să pierd ocazia ? Mai ales că totul are la bază un sentiment sincer și spontan ?

TATĂL : Draga mea, chiar dacă aș fi de acord, mă gîndesc la complicațiile care se vor naște cînd veți face formalitățile, din cauză că el nu are nume. Unora le va fi foarte greu să priceapă că te căsătorești cu o ființă care în loc de nume are un număr. Nu i-am putea pune un nume ?

FATA : Cred că s-ar simți jignit. *(Către EL.)* Pentru a deveni soția ta trebuie să faci o cerere. Să știi că nu e o rea-voință din partea mea, ci o formalitate strict necesară.

EL : Ce este aceea o cerere ?

TATĂL : O cerere e ceva foarte simplu. Se ia o bucată de hîrtie și se scrie pe ea ceva pe care îl ceri de la cineva în mod oficial.

EL : Dar nu se poate lua direct, fără să ceri ?

TATĂL : Nu.

EL : De ce ?

TATĂL : E nițel cam complicat, dar am să-ți explic. Oamenii, adică noi, au uneori un obicei rău...

EL : Ce e acela rău ?

TATĂL : Rău este ceea ce nu e bine și invers. Deci noi avem, uneori, un obicei rău : luăm mai mult decît ne trebuie sau ce nu ni se cuvine și atunci trebuie să fie cineva care să aprobe ce trebuie să se ia și cît să se ia. Adică trebuie o aprobare.

EL : Ce e aceea aprobare ?

TATĂL : Adică o viză... un consimțămînt de la altcineva...

EL : Ce înseamnă altcineva ?

TATĂL : Adică o altă persoană. Ai înțeles ?

EL : NU.

TATĂL : Ce n-ai înteles ?

EL : De ce trebuie să dea aprobare altă persoană și de ce nu ți-o dai singur ?

TATĂL : Păi... cum să-ți explic. Dacă-ți dai singur aprobarea n-are rost să mai faci cererea.

EL : Păi n-o mai faci !

TATĂL : Păi trebuie s-o faci ! Că dacă n-o faci, nu iei aprobarea. *(Către FATĂ.)* Probabil că la ei lucrurile astea s-au simplificat demult. Adică s-au sintetizat și au intrat în categoria necesităților care au devenit

pastile sau prafuri : vrei o aprobare, iei o caşetă. Explică-i că noi n-am ajuns la acest stadiu.

FATA *(către EL)* : Dragul meu, fenomenul acesta cu cererea, oferta, repartiția produselor și aprobările e ceva specific nouă, atît de specific încît nici nu merită explicat. Și copilul mic, cînd se naște, ca să primească mîncare, trebuie să plîngă.

EL : Și dacă e mut ?

FATA : Dacă e mut, îl privește.

TATĂL : Hai, că cererea e simplă : „Subsemnatul cutare, venit de pe planeta cutare, doresc să mă căsătoresc cu cutare...“. Pe urmă vă faceți vizitele medicale : analiza plămînilor, analiza sîngelui...

EL : Ce e acela sînge ?

TATĂL : Sînge ?! Ce, voi n-aveți sînge ?

EL : Nu.

TATĂL : Atunci e complicat. Fără analiza Wasserman nu se poate face căsătoria.

FATA : Nici dacă cerem o aprobare specială ?

TATĂL : S-ar putea. Deşi asta e o analiză de bază.

FATA : Atunci dau eu sînge de două ori.

TATĂL : Poate-așa. În sfîrşit, după analize mergeți la ofițerul stării civile ca să semnați contractul de căsătorie.

EL : Contract ?!

TATĂL : Da, da, contract ! Poate la voi căsătoria înseamnă o singură clipire din ochi și o simplă strîngere de mînă. La noi e treabă de-o viață. Semnezi pe hîrtie și răspunzi. *(Către FATĂ :)* Crezi că a înțeles ?

FATA : Nu știu, dar văd c-a rămas pe gînduri.

TATĂL : Foarte bine. Deci, dragul meu, veți merge la ofițerul stării civile și veți declara solemn că vă uniți pe viață.

EL : Ce e aceea viață ?

TATĂL : Viaţă este ceea ce se trăieşte. Adică de cînd te naşti şi pînă mori. Sau voi nu muriți ?

EL : Nu.

TATĂL : Dacă nu mori, atunci te unești cu ea pînă la infinit... Pentru totdeauna...

FATA *(în șoaptă către TATĂL)* : Tată, dar eu sînt muritoare !

TATĂL : Nu-i nimic. Lasă-l să afle asta după căsătorie. *(Către EL.)* Pe urmă o să facem, bineînțeles, nunta. Nu știi ce-i aceea o nuntă ? Nunta este o petrecere de bucurie, un obicei foarte străvechi al oamenilor, un banchet cam lung și cam gălăgios, oarecum formal și stupid, dar strict necesar pentru a face evenimentul cît mai memorabil. Tu o să te îmbraci în negru, ea în alb, va fi dans, muzică și chef o zi și-o noapte. Ce vreau să-ți mai spun ? Căsătoria presupune un devotament reciproc și desăvîrșit, care să meargă pînă la sacrificiu. La noi a intrat în legendă gestul unei femei care s-a lăsat zidită de vie, pentru a apăra reputația soțului ei. Un gest asemănător săvîrșit de către un bărbat nu este încă cunoscut, dar teoretic e posibil. Deci întrebarea e aceasta : te vei lăsa, la nevoie, zidit de viu pentru ea ?

FATA : Tată, nu încerca să bagi groaza în el cu exemple din Evul Mediu. Poate că nu va fi cazul.

TATĂL : Sigur că nu va fi cazul, dar el trebuie să știe, teoretic, ce-l așteaptă ! Nu vezi că e complet neinstruit ?! Lasă-mă să-l instruiesc. *(Către EL.)* Tinere, îți atrag, de asemenea, atenția asupra îndatoririlor pe care le vei avea ca tată, căci veți face, desigur, copii. *(Îngîndurat.)* Ce fel de copii veți face. Dumnezeu știe...

FATA : Tată, ți-am mai spus : vom avea niște copii oarecum speciali.

TATĂL : Speciali-speciali, dar să nu fie niște hibrizi. Să arate frumoși și să fie deștepți !

FATA : Bineînțeles !

TATĂL *(către EL)* : Ca tată, vei avea obligații esențiale în creșterea și educarea copiilor. Mai întîi, în creșterea lor, căci atît timp cît vor fi mici și foarte mici va trebui să le acorzi o îngrijire specială : să le dai hrană cu biberonul, să-i plimbi cu cărucioru, să le faci baie...

FATA : Dar eu, ca mamă ?!

TATĂL : Mă refer la perioada în care vei fi lehuză. *(Către EL.)* Cînd le faci baie... şi zic le faci, pentru că s-ar putea să fie gemeni... ţii copilul cu palma stîngă aşezată pe fund şi-i sprijini ceafa cu antebraţul, ca să nu cadă în apă. Pe urmă îi faci masaj cu ulei cald şi-i dai cu praf de talc între picioruşe, altfel se iritä. Şi dacă plînge, nu-l legeni, nu-i cînţi, nu-i dai nici o atenţie, îl laşi să plîngă, că dacă plîngi cît eşti mic, nu mai plîngi cînd eşti mare şi invers. Pe urmă, cînd se ridică în picioare, începi să te ocupi de formarea lui intelectuală, vorbeşti cu el cît mai mult şi cît mai explicit, dar fără să stîlceşti cuvintele, fără „păpicuţă“, „pîinicuţă“, „lăptic“ şi alte tîmpenii de genul acesta ! *(Se montează din ce în ce.)* Nu e bine ! Copilul trebuie să înveţe să vorbească normal de la cea mai fragedă vîrstă ! De ce „pîinicuţă“ şi nu „pîine“ pur şi simplu ? De ce să ne batem joc de limbă şi de gramatică ? Toate astea trebuie să-ţi fie foarte clare ; pentru că, fiind longevital, vei deveni bunic, străbunic, străstrăbunic şi aşa mai departe. În plus, ca tată, vei supraveghea lecţiile copiilor, vei merge la şedinţele cu părinţii, şi-i vei duce la lecţiile de patinaj, lecţiile de înot, lecţiile de tenis, de popice, de bună cuviinţă şi la celelalte lecţii care le vor fi necesare. Ţi-aş recomanda, de asemenea, să fii sever cu ei, chiar aspru dacă e cazul, la nevoie folosind chiar şi bătaia, căci pe copil, dacă nu-l baţi tu cît e mic, îl bate viaţa cînd e mare sau, şi mai rău, îşi dă el singur cu pumnii în cap. În acelaşi timp...

EL *(îl întrerupe)* : Mă scuzaţi, dar eu trebuie să plec.

FATA : Unde să pleci ?

EL : Mă aşteaptă familia.

TATĂL : Care familie ?

EL : Familia mea. Mama, tata şi cei cincisprezece mii de fraţi şi surori. Trebuie să plecăm către o altă planetă.

TATĂL : Dar ce căutaţi acolo ?

EL : Sîntem în *week-end*. Aici am făcut doar un popas.

TATĂL : Sînteţi în *week-end ?*

EL : Da.

TATĂL *(către FATĂ)*: Vezi, dragă, sînt în *week-end*. *(Către El.)* Dar de ce nu vă faceți voi *week-end*-ul pe planeta voastră? De ce vă duceți la alții?
FATA: Tată, dar așa e obiceiul: ca în *week-end* să pleci în altă parte.
TATĂL: Adică la iarbă verde? *(Către EL.)* Dar ce, la voi nu e iarbă verde?
EL: Nu. La noi e numai iarbă albastră.
TATĂL: Atunci e clar. Un *week-end*, dacă nu-l faci la iarbă verde, nu mai are nici un haz. Deci plecați, zici? Și cînd vă întoarceți?
EL: Peste o sută de ani.
TATĂL: O sută de ani?!
EL: Atît durează drumul dus-și-ntors.
TATĂL: De fapt, ce înseamnă pentru un nemuritor o sută de ani? Un fleac.
FATA: Probabil că planeta aceea e în altă galaxie.
EL: Da. În altă galaxie.
TATĂL *(tresare)*: Dar cu căsătoria cum rămîne?
EL: Ne căsătorim la întoarcere. Nici o problemă.
FATA: Dragul meu, trebuie neapărat să pleci?
EL: Desigur. Familia mă așteaptă. *(I se aprinde un beculeț în frunte.)* Deja mă cheamă. Sînt alarmați. Eu sînt pilotul principal al astronavei.
TATĂL: Dragul meu, pe mine nu mă interesează ce ești acolo și ce nu ești. Anunță-i că nu poți să mai pleci, că ai contractat o căsătorie aici și că ai o obligație! Sper că ești om de onoare! Sau nu știi ce-i aceea onoare!?
EL: Nu știu.
TATĂL: Atunci te învăț eu.
EL: Dar mă întorc peste o sută de ani. Nu voi întîrzia nici o secundă.
FATA: Tată, dacă pleacă, înseamnă că n-are încotro. *(Către EL.)* Dragul meu, dacă trebuie să pleci, du-te. Eu am să te aștept.
TATĂL: O sută de ani?!
FATA: Da, o sută de ani! Voi învinge toate granițele biologice și-l voi aștepta. Tată, vreau să le dau un exemplu care să-i emoționeze și să-i uimească. Să știe și ei că au trecut pe o planetă unde sentimentul

dragostei produce în oameni energii supranaturale, că fidelitatea unei pămîntene îndrăgostite nu cunoaște limite și că demnitatea ei a intrat în legendă. *(Către EL.)* La revedere, dragul meu ! Te aștept peste o sută de ani ! Drum bun ! Ai grijă de tine ! *(Îl sărută pe frunte. În clipa următoare, EL dispare brusc, lăsînd în locul lui un nor de fum multicolor. TATĂL și FATA rămîn îngînduraţi și trişti. Tac îndelung.)*

TATĂL : Iată, draga mea, ce înseamnă dragoste la prima vedere. Totul s-a sfîrşit extrem de brusc.

FATA : Nu s-a sfîrşit nimic, tată ! Îl voi aştepta și vom fi din nou împreună.

TATĂL : Sper că nu voi fi obligat să-l aştept și eu.

FATA : Nu, tu poţi să te culci.

TATĂL *(căscînd)* : Adevărul e că s-a făcut tîrziu și că mi-e somn. Apropo, cum se numea filmul la care ai fost ?

FATA : „Puterea dragostei“.

TATĂL : E clar. Titlul acesta ți-a fost fatal.

FATA : Într-adevăr, s-ar putea ca filmul să fi avut asupra mea o influenţă însemnată. Era un film minunat.

TATĂL : Altă dată n-am să te mai las singură la cinema. Merg eu cu tine și-ţi explic ce trebuie și ce nu trebuie înțeles. Acum, iată, ai devenit o martiră. O martiră a Aștептării ! A Fidelității ! A Dragostei ! Asta-ți trebuia ție ? Să intri în legendă ? Fir-ar ea a naibii de artă !

FATA *(cu un calm desăvîrșit)* : Tată, du-te și te culcă.

TATĂL *(calm)* : Mă duc să mă culc. *(Pleacă.)*

FATA : *(stă cîteva clipe îngînduratră, apoi se îndreaptă spre fereastră și strigă cu avînt)* : Să te întorci sănătos, dragul meu !

CORTINA